

עפ"ת 19576/12/16 - המערערת, בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19576-12-16 בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
המערערת בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד אלדד - שגב

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דקלה לוי
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

1. זהו ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה (כ' השופטת ש. זוכוביץ - אורי) בהליך של "בקשה להישפט, לחלופין בקשה להארכת מועד להישפט". בהחלטה נשוא הערעור דחה בית המשפט את בקשתה של המערערת והיא חוייבה בהוצאות לטובת המדינה בסך 1,000 ₪.

2. עיקרי העובדות שקדמו להחלטה הן כדלקמן:

המערערת הגישה לבית המשפט לתעבורה בירושלים בקשה להישפט ולחלופין להארכת מועד להישפט. ביום 15.6.15 התקבלה הבקשה ע"י כב' השופטת לארי בבלי בהחלטה "כמבוקש", לאחר שלא הוגשה תגובה מטעם המשיבה. המשיבה הגישה לבטל את ההחלטה ופירטה את עמדתה, ובעקבות זאת נקבע דיון בפני כב' השופטת זוכוביץ - אורי. בדיון שהתקיים ביום 18.11.15 לא היתה התייבות מטעם המבקשת, ובית המשפט דחה את בקשת המבקשת הן בשל אי התייבותה והן לגופו של עניין, תוך התייחסות לכך שהטענות הועלו, נדונו והוכרעו בהליך קודם.

ביום 15.8.16 הגישה המערערת בקשה לעיון מחדש בהחלטה, בטענה שניתנה על סמך עובדות שאינן אמת. בבקשה לא ניתן הסבר כלשהו לאי התייבותה של המבקשת לדיון, ולא נטען לשינוי נסיבות כלשהן, כך שלא היתה כל עילה שהצדיקה עיון מחדש. אף על פי כן בית המשפט ביקש תגובה של המשיבה, וביום 27.9.16 ניתנה החלטה חדשה, היא ההחלטה נשוא הערעור שבפני. בהחלטה זו ציין בית המשפט כי דחה את הבקשה מאחר שנדונה כבר במסגרת המ"ש 9935-08-15 בפני כב' השופט מהנא (להלן: **התיק הקודם**) ובערעור על החלטה זו בעפ"ת 28316-10-13 (להלן: **הערעור הקודם**). לאחר סקירה מפורטת של ההליכים ושל ההחלטות הקודמות שניתנו, הגיע בית המשפט למסקנה שבהליך הקודם ניתנה החלטה גם בבקשה להישפט באיחור, וציין כי בקשה לביטול הליכי גביה אינה יכולה כלל להיות נדונה בבית משפט לתעבורה. כמו כן נקבע

שקיים בנושא זה השתק שיפוטי שהמערערת אינה יכולה לטעון בניגוד אליו, והבקשה נדחתה. על החלטה זו הוגש הערעור שבפני.

3. בערעור טוענת המערערת כי בית המשפט לא דן ולא הכריע מעולם בבקשת המערערת להישפט, אלא בבקשה לביטול הליכי גביה בלבד, כי בית משפט קמא טעה כשלא ביקש את תגובת המערערת ונתן את החלטתו ללא קבלת תגובתה וללא דיון בבקשה (הכוונה ככל הנראה לבקשת המערערת לעיון מחדש). עוד נטען כי בערעור הקודם נקבע כי טענת המערערת, לפיה לא קיבלה תשובה מהמשטרה לחלק מפניותיה ולכן לא היה מקום להגיש בקשת רשות להישפט, היא טענה ה"ראויה לבירור מעמיק יותר", אולם המשיבה לא פעלה בהתאם לפסק דין זה ולא העבירה למערערת התייחסות פרטנית כנדרש, ועל כן המועדים להישפט על בקשות אלו לא החלו, למעשה, עד היום.

4. ערעור זה, מוטב היה אלמלא הוגש.

כפי שציין בית משפט קמא, בקשת המערערת להישפט או להארכת מועד להישפט נדונה כבר בתיק הקודם בפני כב' השופט מהנא. כתב הטענות הפותח באותו תיק נושא כותרת בקשה להישפט ולחלופין בקשה להארכת מועד להישפט. רק למחרת הוגשה בקשה לביטול הליכי גביה, כאשר, כפי שציין בית משפט קמא, בקשה כזו אינה בסמכות בית משפט לתעבורה. אמנם בפתיח להחלטת כב' השופט מהנא מיום 11.9.13 בתיק הקודם נכתב כי מונחת בפני בית המשפט בקשה שהוכתרה בכותרת בקשה לביטול הליכי גביה, אולם בגוף ההחלטה התייחס בית המשפט גם לבקשה להארכת מועד להישפט, ואף הכריע בה. כך, לדוגמא, בסעיף 9 להחלטה נכתב כי הבקשה נפתחה במזכירות כבקשה להארכת מועד להישפט, וכי זוהי הדרך לדיון מחדש בדו"חות שעבר המועד לשלם. בהמשך נדרש בית המשפט לשאלת הסמכות המקומית לדון בבקשה זו, וקבע לגבי חלק מהדו"חות כי אינם בסמכות השיפוט המקומית של בית המשפט בירושלים. בית המשפט דן גם בטענת ההתיישנות, בהבחנה בין התיישנות הדו"חות והתיישנות העונשים ובהשלכות שיש לכך לעניין הסמכות העניינית לדון בבקשה. בסיכום קבע השופט מהנא כי הבקשה שהוגשה כוללת טענות כלליות ואינה מנומקת דיה, ועל כן הבקשה נדחתה. בכך מוצה הדיון בטענות המערערת בבית המשפט לתעבורה בערכאה הראשונה, ולא היה מקום להגשת הליך נוסף, זהה במהותו, כפי שנעשה בפועל.

בפני המערערת עמדו שתי דרכים, הגשת ערעור על החלטה זו או פניה בהליך אזרחי בנוגע להתיישנות העונשים. המערערת אכן פנתה לשתי הדרכים הללו, כפי שאפרט להלן.

5. המערערת הגישה ערעור על החלטת השופט מהנא, וזה נדון בפני כב' השופט הבכיר א. כהן בבית משפט זה. פסק הדין בערעור ניתן בשני חלקים ובשני מועדים שונים. למרבה הצער, המערערת ציטטה מתוך חלקו הראשון של פסק הדין, אך לא טרחה להתייחס להמשך הדברים, ובכך נמנעה מהבאת התמונה השלמה בפני בית המשפט. גם בבקשה להישפט שהוגשה לבית משפט קמא צורף פסק הדין הראשון בלבד ללא ההחלטה המשלימה שניתנה מאוחר יותר. אכן, בפסק הדין מיום 29.12.13 קבע בית המשפט כי טענה אחת מבין טענות המערערת נראית לו ראויה לבירור מעמיק יותר, הטענה לפיה המערערת פנתה למשטרה ולא קיבלה תשובה לפנייתה, דהיינו, משלא התקבלה החלטת תובע לפניית המערערת, לא היה מקום להגיש בקשה להישפט. אולם בכך לא תם הדיון בנושא זה. שכן עוד באותו

פסק דין איפשר השופט כהן למערערת להמציא את המסמכים המבססים את טענותיה ביחס לכל אחת מהדו"חות, בצירוף תצהיר לביסוס העובדות. בהמשך לפסק דין זה ניתנה החלטה משלימה ביום 5.4.15, בה קבע כב' השופט כהן כי התגלגלו לפניו בקשות מטעם המערערת ותשובות המשיבה, והוא אף קיים דיון נוסף בעקבות הטענה שהמשיבה אינה ממלאת אחר פסק הדין שניתן. לאחר כל אלה קבע השופט כהן:

"התברר כי המשיבה בדקה אחת לאחת את הדו"חות ומתברר כי הבקשה הוגשה לאחר 90 יום מהמועד הקבוע בחוק. יתרה מזו, מתברר כי חלק מהדו"חות בוטלו כבר בבדיקה הקודמת שערכה משטרת ישראל, וכי ניתנו תשובות על ידי תובע לבקשות השונות. כמו כן מתברר כי המערערת הגישה תביעה אזרחית כנגד משטרת ישראל והמרכז לגביית קנסות ביחס להליכי הגביה בגין הדו"חות, אך תביעה זו נדחתה על ידי בית משפט השלום בירושלים, לאחר שהמערערת לא המציאה את המסמכים המבססים את תביעתה.

בנסיבות אלה, פסק הדין שניתן הינו סופי ובית המשפט סיים מלאכתו".

המערערת לא השלימה עם החלטה זו וביום 26.4.15 הגישה בקשה לקבוע דיון נוסף בתיק, אך זו נדחתה בטענה שהליך כזה אינו מוכר. לאחר שהמערערת לא הגישה בקשת רשות ערעור בגלגול שלישי, פסק הדין בערעור הפך חלוט והוא מסיים באופן סופי את הדיון בטענות המערערת.

6. המערערת נקטה גם בהליכים אזרחיים. על פי האמור בהודעת הערעור שבפני, הוגשה תחילה תביעה לסעד הצהרתי (ה"פ 722/08), ולאחר מכן תביעה אזרחית (ת"א 20640-08-11). תביעה זו נמחקה ביום 27.1.13 לאחר שהמערערת לא עמדה בחובתה לגילוי מסמכים ולא הגיבה לבקשות שהוגשו, גם לאחר אורכות רבות שניתנו לה. התובעת זנחה, איפוא, את התביעה האזרחית שהגישה.

7. מכל האמור לעיל עולה כי בהליך הפני השופט מהנא ובערעור עליו בפני השופט א. כהן נדונה בקשת המערערת להארכת מועד להישפט, ועם מתן פסקי הדין בהליכים אלו מוצה הדיון. טענת המערערת לפיה התקיים דיון בבקשה לעיכוב הליכי גביה בלבד, בבית המשפט לתעבורה אשר אינו בית המשפט המוסמך לדון בהליכים אלה, אינה מתיישבת עם תוכן הדיונים ופסקי הדין שניתנו ואין לה בסיס. בצדק דחה בית משפט קמא את טענות המערערת בהחלטה מיום 17.11.15. לא היה מקום להגיש את הבקשה לעיון מחדש בהחלטה זו, וגם ההחלטה בבקשה לעיון מחדש, היא ההחלטה נשוא הערעור שבפני, בדיון יסודה ואין עילה להתערב בה.

8. מעבר לכל האמור יש להוסיף כי על אף ריבוי ההליכים וכפל הבקשות, המבקשת לא עמדה עד עתה בדרישות הבסיסיות של הגשת בקשת רשות להישפט, כפי שנדרש על פי דין וכפי שצוין כבר השופט מהנא בהחלטתו. לבקשות שהוגשו צורפה רשימה של עשרות רבות של דו"חות מסוגים שונים. התצהיר שצורף הוא כללי ביותר ואינו מתייחס לזהות נהגים שאליהם מבוקש להסב את הדו"חות. הרשימה כוללת דו"חות שניתנו לנהגים בכל רחבי הארץ, כך שלגבי רבים מהם אין כלל סמכות מקומית לדון בבקשה. כך

שהבקשה להישפט אינה יכולה להתקבל גם מטעמים פשוטים ובסיסיים אלה.

9. לאור האמור הערעור נדחה.

בשל ריבוי הליכים וההתנהלות כמפורט לעיל, אני מחייבת את המערערת בהוצאות לטובת המדינה. בהתחשב בעובדה שמדובר בהליך פלילי שבו אין מחייבים בדרך כלל בהוצאות, יעמוד סכום ההוצאות על ₪ 5,000 שישולמו תוך 30 יום מהיום.

פסק הדין יישלח לצדדים (בהסכמתם).

ניתן היום, כ"ט אדר תשע"ז, 27 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.